

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ

ΑΝΗΛΙΚΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΠΑΡΙΣΤΙΟΝ ΔΕΡΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΦΕΓΓΑΡΟΝΗΣΟΣ

Ευτυχώς που ακόμη ονειρεύομαι

ένα νησί φανταστικό

Να τ' αντικρίζω από τη βορειανατολική πλευρά της Σελήνης

επιβάτης πλοιαρίου εύξεινου

Κάθε τόσο άνθρωποι ακουμπισμένοι στα κουάρκς

ανοίγουν τα χέρια τους διάπλατα

διπλώνοντας την ακτινοβολία προσεχτικά μέσα σε ταξιδιωτικά σακίδια

στοιβάζοντάς την έπειτα στις εντοιχισμένες ντουλάπες των σπιτιών τους

κι όλο κάτι λίγο

ανοίγουν οι γυναίκες

για να φεγγοβολήσουν τα λυμένα μαλλιά των παιδιών τους

Φορούν σκουρόχρωμα γυαλιά

να κρύψουν τα ολόλευκά τους μάτια

και το νησί γιομάτο δημόσια φώτα

απ' όπου κρέμονται τα όνειρα

σηκώνει τρεις άγκυρες

ανεβάζει το φλόκο ανεμιστό

και σαλπάρει κάθε τρεις αιώνες

Άλλοι μιλούν για το χαμένο νησί

Άλλοι για το Φεγγαρονήσι που ταξιδεύει στη Μαύρη θάλασσα της Λίλιθ

Άλλοι προσποιούνται πως τέτοια νήσος δεν υπάρχει

παρά μόνο γέννημα είναι τ' ασυνειδήτου μερικών

αλαφροϊσκιωτων

Κι όμως

Με δυο τρεις φίλους καθισμένος στο χείλος του αιώνα

έτσι όπως ξεκρεμιέται απ' τον ορίζοντα

τ' άστρο της γης

και από έλασσον κυανό βάφεται χρώμα της πράσινης θάλασσας

παρατηρώ μες στο καταμεσήμερο

του Δία και του Άρη τους δορυφόρους

να τροchioδρομούν πανσέληνοι πλανήτες

φουσκώνοντας παλίρροιες

στην επιφάνεια του Έρωτα 433

και στον Πρόσπερο του Ουρανού

Κι υπάρχει εστιατόριο πολυτελείας

πάντοτε γεμάτο ανθρώπους με σκουρόχρωμα γυαλιά

- εδέσματα αόρατα σε ελαιοπράσινα τραπεζομάνδηλα -

που μήτε ακούν

μήτε οσφραίνονται τίποτα

μόνο καθισμένοι ακίνητοι
μάρτυρες του υποτιθέμενου τόπου
ζωοποιούν τη νήσο με την αναπνοή τους
Μία συντονισμένη αργή και μακρόσυρτη αναπνοή
Μία κάθε λεπτό

Και το τοπίο της νήσου
μονογενές σ' ολάκερη την επικράτεια του Σύμπαντος
κάθε που περνά το εξάμηνο καλοκαίρι
ιονίζεται από ηλεκτρικές καταιγίδες
με μαύρες μεταξωτές βροχές
γυναικών της γης αμαρτωλών

Τότες το εστιατόριο πολυτελείας αδειάζει
κι οι άνθρωποι με τα σκουρόχρωμα γυαλιά
σκαρφαλωμένοι σε σπίτια στρόγγυλα
αδράχνουν λευκά κουκούλια συνείδησης
δολώματα για τους μακρινούς τ' Άστρου της Γης συγγενείς τους

Όπως πάνω έτσι και κάτω
Για μια Αναστασία μια όμοια στη νήσο Αναστασία
Για κάθε Ιωάννη ένας όμοιος στη νήσο Ιωάννης
Και κάθε τόσο
της ύλης ποζιτρόνια
σύννεφα ψυχές ηλεκτρονίων εξουδετερώνουν

ανειλημμένα σ' ένα Σύμπαν απροσδιόριστο

Μια ηδονή

Μια ευχαρίστησις

Κι ένα της ζωής μου κομμάτι αστρικό

Ναύτης αστροναύτης λευκοντυμένος

Στην κορυφή του στεριώματος σκαρφαλωμένος

Ίσα με το νύχι μου χαράζω

του κόσμου την ενθύμηση.

Απ' τον Πατέρα μου κληρονόμησα τούτη την εικόνα

Κάθε είσοδος κι έξοδος

Και αν ακόμη συνειδητά σεις όλοι μ' ακούτε

Σκουπίστε τα δάκρυα

Χτυπήσετε τρις την πόρτα

Φυλάξτε μια συντονισμένη αργή και μακρόσυρτη αναπνοή

Μία για κάθε λεπτό

Αρπάξτε στην τσέπη του ενδύματός σας

μαύρο χαρτί και κιμωλία

κι αν μ' ακούσετε να εκλιπαρώ βοήθεια

βουλώσετε τ' αυτιά σας

κι αφήστε με κρεμασμένο

στο χείλος του αιώνα

Ναύτης αστροναύτης
στην κορυφή του στερεώματος σκαρφαλωμένος.

ΜΙΑ ΣΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Αείφορος νους
απαγγέλλει άμπωτης
άπαντα μυριστικά
υφαρπαγμένα
επείγοντα κι εντατικά

Στο τίναγμα του ύπνου
η έκρηξη του κόσμου

Κάθε που σκάζει μια του αιώνα άνοιξη
άνθη έσχατα
μεταστοιχειώνουν κλώνους καρποφόρους
διαστέλλοντας την εικόνα των δέντρων
μια σπιθαμή
κι ακόμη μια
Μεγάλη Αγάπη

Μέλισσες, σφήκες και μελίγκρες
δίχρωμα του εαυτού αλλάζουν δέρμα έντομα

κι από καφέ σε plum σηψαιμικό
όπως βιολέτα που ξεχάστηκε
σε στολισμένο επιτάφιο
αποτύπωμα εαρινής νυχτός
Χρησμός θρυμματισμένος

Απλώνεται τ' ανθρώπου η ικεσία
κι η μέρα αδειανή
λες και το 'σκασαν στις εκκλησιές οι άνθρωποι κρυμμένοι
ενίοτε σοφοί
ενίοτε ηλίθιοι
σ' απολεσμένο σύμπαν
ή κείθε να ερωτεύονται ή δώθε να παλεύουν

Ανάψτε χάρτινα φανάρια
και λαμπιόνια
και κεριά της μνημοσύνης από κηρύθρες γης Βοιωτικής

Ανάψτε τα μάτια σας
τα μάτια μου
τ' αστέρια όλου του κόσμου

Έτσι κι αλλιώς ερπετό σε ερείπια το φως
κι ας φέγγει στους αιώνες

Γκάτε, γκάτε, παραγκάτε,
παρασαμγκάτε Μπόντχι Σβάχα

Σε αυτή
και στην αντίπερα την όχθη
του νου αναμμένα λιβανάκια
για μία της καρδιάς μου σούτρα.

ΑΝΗΛΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Φωτός τεμάχια
Ανήλικης νυχτός παρίστιον δέρμα
Μες σε φυλλωσιές αναρριχητικών
Άστρα δεμένα με σπάγκο

Στις κόχες των σπηλιών
πάνω σε ύδατα
με νήμα απελπισίας υφασμένα
γυάλινα κοπάδια μαύρων πουλιών
τσάμπουρο το θερινό στερέωμα
τρυγούν ραμφίζοντας

Στις γραμμές των σαράντα κυμάτων
Ήμισυς ηλιακός δίσκος

πτερυγίζοντας εκπνέει

Απ' το παράθυρο

Σελήνη γράφει τον ορίζοντα

με χλομό προσώπων

που δε γεννήθηκαν

και στο περβάζι

μαύρα μαλλιά κοριτσιού

ανοίγουν τούφες στον Ιούλιο

Το βαθύ κίτρινο κορδελάκι του

Απλώνει σαν πλοκάμι

Συγυρίζει την κάμαρα

Κλείνει την εξώπορτα

Και κατεβαίνει τα σκαλιά

φορώντας ξυλοπάπουτσα φθαρμένα

Ίδια η Αθανασία

Στη διπλανή ταράτσα

Μια μάνα απλώνει στον ουρανό

τα σωθικά του γιου της

Τα τινάζει με τέχνη στον αέρα

Τα στερεώνει στις φωνητικές της χορδές

Θειάζοντας ακαταλήπτως

της αστραπής την έλευση

Κι όπως μες στη λάμψη
Διακόπτες επιτοίχιοι
φωσφορίζουν στο μισοσκόταδο
Αίρω τα δάχτυλά μου
Αντίχειρας δείκτης
Του παρατηρητή πλαίσιο ιοβλέφαρο

Με τη ροή των νερών
στα δακρυσμένα γυαλικά του σπιτιού μου
ένα τριζόνι γλιστρά στο πεύκο
ακροβατώντας στις βελόνες

Σώμα παιδιού γινωμένου
ρήγνυται στη ζέστη
Φορά το φυλαχτό τ' ουρανού
Ένα τουρκουάζ πετράδι
δεμένο με κορδόνι του σταριού

Ναυαγισμένο στη Θεωρία της Υπερπραγματικότητας
παίζει στα χέρια του τη Μοναξιά
Τη στριφογυρίζει στο ένα του δάχτυλο
Την εκσφενδονίζει στον τοίχο
Τη γράφει με κραγιόνια χρωματιστά
Την πυρώνει με την ανάσα του
Κι εκείνη φλέγεται

- Πυρπολημένη εγκαρτέρηση του ιδιώτη -

Να περιμένεις τι;

Να αγωνιάς για τι;

Σώμα εις τέφρα μετουσιωμένο

Ως η μετάληψη καταλείπει

Το κατακάθι του οίνου και του άρτου

Μούσκεμα

στη βροχή που πλημμυρίζει

Κατόπτρων εικόνες αμόλυντες

Ίδιες κι απαράλλαχτες

Τους τελευταίους είκοσι πέντε αιώνες.